

7.4.2010

Dnro 900/4/08

Ratkaisija: Oikeusasiamies Petri Jääskeläinen

Esittelijä: Oikeusasiamiehensihteeri Jouni Toivola

Toimenpideluvan edellytysharkinnassa huomioon otettavista rakentamisrajoituksista/Byggnadsbegränsningar som ska iakttas vid prövning av försättningsarna för åtgärdsstillstånd

Kantelu ja sen kohteena olevat keskeiset ratkaisut

Arvostellette kantelustanne lähemmin ilmenevillä perusteilla Uudenmaan ympäristökeskuksen sekä Nummi-Pusulan ympäristölautakunnan ja rakennustarkastajan menettelyä Nummi-Pusulan kunnan Iloittu-järven rantavyöhykkeelle radioamatööritoimintaan liittyville antennimastoille myönnettyä toimenpidelupaa koskevassa asiassa.

Kanteluasiakirjoista ilmenee muun muassa, että Nummi-Pusulan rakennustarkastaja teki toimenpidelupapäätöksen 29.10.2003 (§ 182), jolla myönnettiin lupa yhden antennimaston uusimiselle ja yhden uuden rakentamiselle Hyönölän kylässä sijaitsevalle tilalle Virkistämö (RN:o 2:51). Teitte päätöksestä kunnan ympäristölautakunnalle oikaisuvaatimuksen, jossa katsoitte muun muassa, että mastot vaativat rakennusluvan ja rantavyöhykkeellä sijaitessaan myös poikkeamisluvan. Lautakunta hylkäsi oikaisuvaatimuksenne 9.12.2003 (§ 157) ja katsoi päätöksessään muun muassa, että kysymys ei ole niin merkittävistä rakennelmista, että ne vaatisivat rakennuslupaa. Helsingin hallinto-oikeus jätti 31.3.2004 antamallaan päätöksellä lupa-asiaa koskevan valituksenne tutkimatta valitus-oikeuden puuttumisen perusteella, ja korkein hallinto-oikeus pysytti päätöksellään 27.7.2004 hallinto-oikeuden päätöksen.

Teitte asiassa hallintokantelun Uudenmaan ympäristökeskukselle ja pyysitte tätä selvittämään kaavallisen suunnittelutarpeen ja poikkeamisluvan tarpeellisuuden ja harkitsemaan ylimääräisten muutostenhakukeinojen käyttämistä. Ympäristökeskus antoi kanteluun vastauksensa 25.11.2005. Ette ollut vastaukseen tyytyväinen ja teitte uuden kantelun, johon ympäristökeskus vastasi 14.2.2008.

Ympäristökeskuksen vastausten mukaan toimenpidelupaa haettaessa alueella on ollut kolme mastoa, joista ensimmäinen oli pystytetty ennen vuotta 1975, toinen vuosien 1975 ja 1984 välisenä aikana ja kolmas vuonna 1991. Toimenpidelupaa on haettu ja se on myönnetty 1975- 1984 pystytetyn maston uusimiseen sekä vuonna 1991 pystytetyn ja siis olemassa olevan maston rakentamiseen, ja toimenpideluvan toteuttaminen ei lisää mastojen määrää.

Ympäristökeskus katsoi, ettei kyseisiä kolmea mastoa voida pitää sellaisina rakennuksina, joiden rakentamista maankäyttö- ja rakennuslain (MRL) 10 luku (ranta-alueita koskevat säännökset) varsinaisesti koskee, ja etteivät mastot edellytä mainitun luvun säännöksissä tarkoitettua kaavallista suunnittelua. MRL 113 §:n 2 momentin perusteella sekä korkeimman hallinto-oikeuden päätökseen

KHO 5.11.1998 T 2430 viitaten ympäristökeskus katsoi, ettei radioamatöörimasto ole rakennus ja että MRL 126 §:n 2 momentin ja maankäyttö- ja rakennusasetuksen (MRA) 62 §:n sekä Nummi-Pusulan rakennusjärjestyksen perusteella edellä mainitut mastot edellyttävät toimenpidelupaa. Ympäristökeskus totesi, että jos rantavyöhykkeelle suunniteltu rakennelma tai laitos ei täytä rakennuksen tunnusmerkkejä, tarvittava toimenpidelupa sille voidaan myöntää selvittämättä MRL 72 §:ssä säädettyjen edellytysten täyttymistä ja siis myös vaatimatta poikkeamislupaa sanottujen edellytysten täyttymättä jäädessä. Sen vuoksi rantavyöhykkeellä ei ympäristökeskuksen mukaan voi syntyä tilannetta, jossa poikkeamislupaa voitaisiin tarvita toimenpideluvanvaraisen toimenpiteen suorittamiseen. Ympäristökeskuksen mukaan kantelussa tarkoitettu asia oli olosuhteet huomioon ottaen toimenpideluvalla asianmukaisesti järjestetty eikä tarvetta ylimääräisten muutoksenhakukeinojen käyttämiseen ollut.

Tänne tekemänne kantelun perusteluissa olette todennut muun muassa, että kyseiset mastot ovat 48 metriä korkeita ja maasto huomioon ottaen mastoryhmä ulottuu noin 76 metrin korkeudelle järven pinnasta, ja järveltä katson puustollakaan ei ole peittävää vaikutusta. MRL 113 §:ssä tarkoitettuna rakennuksen määrittelyn osalta kiinnitätte huomiota siihen, että ympäristökeskuksen mainitsemassa KHO:n ratkaisussa oli kyse vain 24 metriä korkeasta radioamatöörimastosta. Käsitksenne mukaan uudemmassa oikeuskäytännössä noin 50 metriä korkeaa telemastoa on pidetty rakennuksena KHO:n ratkaisussa 11.2.1003 T 3213 (oikeastaan 11.12.2003 T 3213).

Katsotte, että kantelussa tarkoitettuna mastoryhmän mastoja on niiden pituuden, sijainnin, maisema- ja ympäristövaikutusten vuoksi sekä MRL 113 §:n 1 momentissa tarkoitettuna viranomaisvalvonnan tarpeen vuoksi pidettävä rakennuksina, jotka vaativat rakennuslupan ja rantavyöhykkeellä sijaitessaan myös poikkeamislupan MRL 72 §:n perusteella. Sikäli kuin ympäristökeskus on nähdäksenne perustellut toimenpideluvan riittävyttä viittaamalla kunnan rakennusjärjestykseen, jonka mukaan yli 25 metriä korkealle mastolle tarvitaan toimenpidelupa, pidätte tällaista rakennusjärjestyksen soveltamista edellä mainituissa rakennustarkastajan, ympäristölautakunnan ja ympäristökeskuksen ratkaisuissa MRL 113 §:n 1 momentin vastaisena ja samalla perustuslain 107 §:n vastaisena (perustuslain tai lain kanssa ristiriitaista niitä alemmanasteista säännöstä ei saa soveltaa).

Teillä ei 400 metriä leveän järven vastarannan kiinteistönomistajana ollut valitusoikeutta asiassa, ja sen vuoksi esititte, että alueellinen ympäristökeskus tutkisi poikkeamislupan tarpeen ja käyttäisi ylimääräisiä muutoksenhakukeinoja. Ympäristökeskuksen lisäksi rakentamiseen voisivat valituksin puuttua naapurikiinteistöjen omistajat, mutta heillä ei ole siihen intressiä, koska mastot peittyvät läheltä katsottuna puiden latvuksiin eikä heidän järvimaisemansa pilaannu. Tällaisessa tapauksessa ympäristökeskuksen valvontaviranomaisasema korostuu. Pidätte epäasianmukaisena, että ympäristökeskuksen viimeisimmän valvontaratkaisun jälkeen tämänkaltaisia mastoja ei pidetä rakennuksina eikä niiltä vastaisuudessaakaan uusissa lupa-asioissa tulla vaatimaan rantavyöhykkeellä rakennus- ja poikkeamislupaa.

Selvitys

Uudenmaan ympäristökeskus on antanut kantelun johdosta selvityksen (liitteenä). Ympäristökeskus on toimittanut tänne nähtäväksi myös ympäristökeskukselle tekemänne hallintokantelun ja uudistetun kantelun käsittelyn perusteena olleet asiakirjat (UUS-2005-L-205-215).

Todettakoon tässä yhteydessä, että valtion aluehallinnon uudistuksen yhteydessä on ympäristökusten ja eräiden muiden aluehallintoviranomaisten tilalle 1.1.2010 perustettu elinkeino-, liikenne- ja

ympäristökeskukset, joihin muun muassa aiempien ympäristökeskusten maankäyttöä ja rakentamista koskevat tehtävät ovat siirtyneet.

Menettelyn arviointi ja johtopäätökset

Uudenmaan ympäristökeskus on käsitellyt edellä tarkoitettuja mastoja ja niihin liittyvää toimenpidelupaa koskevaa asiaa hallintokanteluna ja antanut kirjelmiinne vastaukset 25.11.2005 ja 14.2.2008. Oikeusasiamiehelle osoittamanne kantelun perusteella on mainittua mastoasiaa arvioitu tutkimalla ympäristökeskuksen menettelyä Nummi-Pusulan kunnan rakennusvalvontaviranomaisen toimintaa koskevan kanteluasian yhteydessä.

Maankäyttö- ja rakennuslain 18 §:n perusteella alueellisen ympäristökeskuksen tehtävänä on ollut edistää ja ohjata kunnan alueiden käytön suunnittelun ja rakennustoimen järjestämistä sekä valvoa, että kaavoituksessa, rakentamisessa ja muussa alueiden käytössä otetaan huomioon muun muassa kaavoitusasioiden ja rakennustoimen hoitoa koskevat säännökset siten kuin MRL:ssä säädetään. Vuoden 2010 alusta vastaavat tehtävät kuuluvat asianomaiselle elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskukselle.

MRL 113 §:n 1 momentin mukaan rakennus on asumiseen, työntekoon, varastointiin tai muuhun käyttöön tarkoitettu kiinteä tai paikallaan pidettäväksi tarkoitettu rakennelma, rakenne tai laitos, joka ominaisuuksiensa vuoksi edellyttää viranomaisvalvontaa turvallisuuteen, terveellisyteen, maisemaan, viihtyisyyteen, ympäristönäkökohtiin taikka muihin tämän lain tavoitteisiin liittyvistä syistä. Pykälän 2 momentin mukaan rakennuksena ei kuitenkaan pidetä kooltaan vähäistä ja kevytrakenteista rakennelmaa tai pienehköä laitosta, ellei sillä ole erityisiä maankäytöllisiä tai ympäristöllisiä vaikutuksia.

MRL 125 §:n mukaan rakennuksen rakentamiseen on oltava rakennuslupa. MRL 126 §:n 1 momentin mukaan rakennuslupan sijasta rakentamiseen voidaan hakea toimenpidelupa sellaisten rakennelmien ja laitosten, kuten maston, säiliön ja piipun pystyttämiseen, joiden osalta lupa-asian ratkaiseminen ei kaikilta osin edellytä rakentamisessa muutoin tarvittavaa ohjausta. Pykälän 2 momentin mukaan toimenpidelupa tarvitaan lisäksi muun muassa sellaisen rakennelman tai laitoksen pystyttämiseen ja sijoittamiseen, jota ei pidetä rakennuksena, jos toimenpiteellä on vaikutusta luonnonoloihin, ympäröivän alueen maankäyttöön taikka kaupunki- tai maisemakuvaan. Näiden 2 momentissa tarkoitettujen toimenpiteiden luvanvaraisuudesta säädetään tarkemmin asetuksella.

MRA 62 §:n 1 momentin mukaan toimenpidelupa tarvitaan (MRL:ssä ja MRA:ssa säädetyin edellytyksin ja rajoituksin) muun muassa maston, piipun, varastointisäiliön, hiihtohissin, muistomerkin, suurehkon antennin, tuulivoimalan ja suurehkon valaisinpylvään tai vastaavan rakentamiseen (1 momentin 4 kohta, erillislaitte). MRA 63 §:stä ilmenee, että kunnan rakennusjärjestyksessä voidaan näistä vähäisinä pidettävät toimenpiteet vapauttaa luvanvaraisuudesta taikka määrätä toimenpiteisiin sovellettavaksi ilmoitusmenettelyä. Asiakirjoista ilmenevien tietojen perusteella Nummi-Pusulan kunnassa edellä mainittua toimenpidelupa-asiaa käsiteltäessä voimassa olleen (kuten nykyisenkin) rakennusjärjestyksen mukaan yli 25 metrin maston rakentaminen edellyttää toimenpidelupaa.

Muun muassa mainitunkaltaisten erillislaitteiden osalta säännökset ovat käytännön tilanteissa varsin tulkinnanvaraisia. MRL:n ja sitä edeltäneen rakennuslain aikainen oikeuskäytäntö huomioon ottaen ei ole useinkaan yksiselitteisesti ja ehdottomasti määriteltävissä esimerkiksi 40 – 50 metriä korkeiden mastojen osalta, onko kysymyksessä toimenpidelupaa vai rakennuslupaa edellyttävä raken-

nelma. Tosin se se seikka, että Uudenmaan ympäristökeskus on luvantarvenäkökohtia arvioidessaan maininnut toimenpidelupaa puoltavana seikkana oikeustapauksen KHO 5.11.1998 T 2430, on sinänsä jossain määrin altis kritiikille, kun tuossa oikeustapauksessa oli kysymys 24 metrisestä radioamatöörimastosta eli puheena olevia 48 metrin mastoja merkittävästi matalammasta mastosta. Toisaalta, sikäli kuin Te kantelussanne perustellessanne rakennusluvan tarvetta viittaamalla KHO:n ratkaisuun "11.2.2003 T 3213" lienette tarkoittanut ratkaisua KHO 11.12.2003 T 3213, niin on todettava, että mainitussa KHO:n tapauksessa vastoin käsitystänne olikin noin 50 metriä korkea telemasto käsitelty *toimenpidelupana*.

Kantelussa tarkoitetuista mastoista vanhin on pystytetty ennen vuotta 1975. Asiakirjoissa olevien tietojen mukaan kunnan silloinen rakennustarkastaja oli paikallakäynnin perusteella katsonut, ettei mastolle tarvita "erillistä lupaa". Se oli sijainnut paikallaan 31.12.1999 saakka voimassa olleen rakennuslain (RakL) voimassaoloaikanakin jo vähintään 25 vuotta. Siinäkin tapauksessa, että tuon maston pystyttäminen ilman RakL:n mukaista lupaa ei mahdollisesti olisikaan ollut pystyttämishetken säännösten tai määräysten mukaista, rakennusvalvontatoimenpiteiden tarvetta myöhemmin harkittaessa olisi voitu muun ohella ottaa huomioon, että RakL:n aikaisessa oikeuskäytännössä saatettiin eräissä tapauksissa säännöksistä ja määräyksistä vähäisesti poikkeavaa rakentamista, johon viranomaiset eivät olleet puuttuneet 20 – 30 vuoden kuluessa, pitää sellaisena vähäisenä virheenä, jonka johdosta oli mahdollista olla ryhtymättä esimerkiksi hallintopakko-toimenpiteisiin.

Uudenmaan ympäristökeskus on Teille 14.2.2008 antamassaan vastauksessa esittänyt sellaisen kannanoton, että jos rantavyöhykkeelle suunniteltu rakennelma tai laitos ei täytä rakennuksen tunnusmerkkejä, tarvittava toimenpidelupa sille voidaan myöntää selvittämättä MRL 72 §:ssä säädettyjen edellytysten täyttymistä ja siis myös vaatimatta poikkeamislupaa sanottujen edellytysten täyttymättä jäädessä. Sen vuoksi rantavyöhykkeellä ei ympäristökeskuksen mukaan voi syntyä tilannetta, jossa poikkeamislupaa voitaisiin tarvita toimenpideluvanvaraisen toimenpiteen suorittamiseen. Tämän kannanoton johdosta esitän toimenpideluvan edellytysten harkinnassa huomioon otettavien säännösten osalta seuraavan.

Ennen 1.9.2004 voimassa olleessa MRL 138 §:n 1 momentissa (ts. lailla 132/1999 säädetyssä MRL:n alkuperäisessä säännöksessä) säädettiin toimenpideluvan edellytyksistä, että toimenpidelupaa ratkaistaessa noudatetaan, mitä rakennusluvan edellytyksistä säädetään, vain siltä osin kuin on tarpeen toimenpiteen maankäytöllisten ja ympäristöllisten vaikutusten arvioimiseksi.

MRL:a koskevassa hallituksen esityksessä (HE 101/1998) on tämän säännöksen perusteluissa todettu muun muassa: "Toimenpideluvan tarkoittamat rakennelmat ja laitokset voisivat olla rakennuksia taikka lupaa vaativia muita rakennelmia tai laitoksia. Yhteistä näille olisi, etteivät rakentamisen ohjauksen säännökset kaikilta osin olisi noudatettavina. Niinpä muun ohessa suunnittelutarvetta, kaavoituksesta johtuvia rakennuskieltoja, rakennuspaikkaa tai tonttijakoa tai asemakaavan rakentamisrajoitusta koskevat säännökset eivät kaikilta osin koskisi näitä toimenpiteitä."

Silloisessa muodossaan säännös oli tulkittavissa esimerkiksi siten, että "toimenpidelupa voidaan myöntää ilman suunnittelutarveharkintaa eivätkä kaavoituksesta johtuvat rakennuskiellot ole luvan myöntämisen esteenä" (Jääskeläinen – Syrjänen, Maankäyttö- ja rakennuslaki selityksineen, 2003, s.484). Todettakoon, että kantelussa tarkoitettuja mastoja koskeva toimenpidelupa on myönnetty vuonna 2003 ja tullut lainvoimaiseksi KHO:n heinäkuussa 2004 antamalla päätöksellä, jolloin MRL 138 §:n 1 momentti oli vielä voimassa edellä mainitussa muodossaan.

MRL 138 §:n 1 momenttia on muutettu 1.9.2004 voimaan tulleella lailla 476/2004. Muutetussa momentissa säädetään, että siltä osin kuin on tarpeen toimenpiteen maankäytöllisten ja ympäristöllisten vaikutusten arvioimiseksi toimenpidelupaa ratkaistaessa noudatetaan soveltuvin osin, mitä rakennusluvan edellytyksistä 72, 135, 136 ja 137 §:ssä sekä rakennuskielloista säädetään. Lainmuutosta koskevassa hallituksen esityksessä (HE 164/2003) todettiin käytännössä ilmenneen tulkintaepäselvyyksiä lain 72, 135, 136 §:ssä säädettyjen erityisesti kaavoitusta ja kaavan tarvetta koskevien edellytysten sekä 137 §:ssä säädettyjen rakennuslupien erityisten edellytysten huomioon ottamisessa toimenpidelupia ratkaistaessa. Hallituksen esityksen mukaan osa toimenpideluvista voi koskea maankäytöllisiltä ja ympäristöllisiltä vaikutuksiltaan merkittäviä toimenpiteitä, jotka ovat vaikutuksiltaan rakentamiseen verrattavia. Tällaisia voivat olla esimerkiksi MRA 62 §:n 1 momentin 2- 6 kohdassa tarkoitettut merkittävät toimenpiteet, kuten golfkenttien tai varastointialueiden rakentaminen taikka asuntovaunujen sijoittaminen ranta-alueelle pysyväisluontoisesti. Hallituksen esityksessä pidettiin perusteltuna, että tällaisia merkittäviä toimenpidelupia ratkaistaessa edellä mainittujen lainkohtien mukaiset maankäytölliset ja ympäristölliset edellytykset ja myös rakennuskiellot otetaan huomioon. "Siten poikkeamispäätös tai suunnittelutarveratkaisu on tarvittaessa saatava ennen toimenpideluvan myöntämistä." Pykälään ehdotettiin tehtäväksi tätä koskevat muutokset.

Muutettua 138 §:n 1 momenttia tulkitaan oikeuskirjallisuudessa muun muassa toteamalla, että "asema-, yleis- ja maakuntakaavoihin perustuvat rakentamisrajoitukset, suunnittelutarvetta ranta-alueella sekä suunnittelutarvealueita koskevat rajoitukset on otettava huomioon toimenpidelupaharkinnassa niissäkin tapauksissa, joissa kysymys ei ole rakennuksen rakentamisesta" (Hallberg – Haapanala – Koljonen – Ranta, Maankäyttö- ja rakennuslaki, 2006, s. 577). Tosin toimenpidelupaa koskevia rajoituksia tällöinkin *sovelletaan* kuitenkin vain sikäli kuin on tarpeen hankkeen maankäytöllisten ja ympäristöllisten vaikutusten arvioimiseksi (säännöksessä olevien "siltä osin kuin on tarpeen" ja "soveltuvin osin" –rajausten mukaisesti).

Johtopäätöksenä totean, että Uudenmaan ympäristökeskuksen vastaukseen sisältyvän edellä mainitun kannanoton poikkeamisluvan tarpeettomuudesta rantavyöhykkeellä toimenpidelupa-asioissa voidaan katsoa sinänsä vastaavan kantelussa tarkoitettun toimenpidelupa-asian ratkaisujankohdana hyväksyttävänä pidettyä tulkintaa. Kannanoton kielellinen muotoilu huomioon ottaen se on toisaalta samalla esitetty myös voimassa olevien säännösten tulkintaa koskevana kannanottona. Tässä suhteessa se ei kuitenkaan käsitykseni mukaan enää ole ainakaan yleisesti kaikkiin toimenpidelupa-asioihin sovellettuna vastannut 1.9.2004 voimaan tullutta MRL 138 §:n 1 momentin muutosta, jonka tarkoituksena on ollut lähentää toimenpideluvan ja rakennusluvan edellytysharkintaa edellä mainittujen rakentamisrajoitusten osalta.

Sikäli kuin ympäristökeskus on Teille antamassaan vastauksessa todennut, että Nummi-Pusulan rakennusjärjestyksen mukaan toimenpidelupa tarvitaan yli 25 metriä korkean maston rakentamiseen ja siis myös edellä mainitussa lupa-asiaassa tarkoitettujen mastojen rakentamiseen, asiakirjoista ei ilmene seikkoja, joiden johdosta ympäristökeskuksen voitaisiin tältä osin katsoa perustaneen ratkaisunsa ja kannanottonsa lain tai perustuslain (107 §:n) vastaisesti lain kanssa ristiriitaiseen alemmanasteiseen säännökseen tai määräykseen, vaan ympäristökeskuksen harkinnan lähtökohtana ovat olleet myös asianomaiset rakennelman luonnetta ja luvantarvetta koskevat laintasoiset säännökset.

Uudenmaan ympäristökeskus on edellä mainituissa Teille antamissaan vastauksissa ratkaissut edellä tarkoitettuja radioamatöörimastoja koskevan kantelu- ja valvonta-asian harkittuaan asiaa kyseisessä tapauksessa ilmenneiden ympäristöä ja maankäyttöä koskevien tosiseikkojen ja olosuh-

teiden perusteella. Ratkaisunaan ympäristökeskus päätyi siihen, että kantelussa tarkoitettu asia oli olosuhteet huomioon ottaen toimenpideluvalla asianmukaisesti järjestetty eikä tarvetta ylimääräisten muutoksenhakukeinojen käyttämiseen ollut.

Asiakirjoista saatavan selvityksen perusteella ja asianomaisten säännösten tapauskohtainen tulkinnanvaraisuus huomioon katson, että ympäristökeskus on ratkaissut mastoja koskevan asian sille kuuluvan harkintavallan rajoissa. Ympäristökeskuksen ratkaisun lopputulos huomioon ottaen ei ole myöskään ilmennyt aiheutta epäillä kunnan rakennusvalvontaviranomaisen ylittäneen asiassa harkintavaltaansa.

Totean vielä selvyuden vuoksi, että mainitunlaisten mastojen toimenpideluvan tai rakennusluvan tarve ja luvan myöntämisedellytykset tulee harkita ja ratkaista nimenomaan kussakin yksittäistapauksessa kyseiseen paikkaan ja alueeseen liittyvien maankäytöllisten ja ympäristöllisten seikkojen perusteella. Siten ympäristökeskuksen edellä mainituista vastauksista ilmenevästä ratkaisusta ei käsitykseni mukaan ole johdettavissa yleistä linjaa, jonka mukaisesti esimerkiksi mittasuhteiltaan vastaavia radioamatöörimastoja koskevat asiat tulisi ratkaista. Lisäksi on syytä todeta, että luvantarvetta ja lupaedellytyksiä koskevat kysymykset ratkaistaan oikeudellisesti sitovalla tavalla mahdollisen valituksen johdosta hallintotuomioistuimen päätöksellä. Kanteluasiassa annettavalla ratkaisulla ei ole vastaavanlaista sitovaa vaikutusta lupa-asiassa sovellettavien säännösten tulkintakysymyksissä.

Lopputulos

Edellä esitetyn perusteella asia ei ole antanut minulle aiheutta muuhun kuin että saatan edellä esittämäni käsityksen MRL 138 §:n 1 momentin soveltamisesta ja tulkinnasta aiemman Uudenmaan ympäristökeskuksen asianomaisia tehtäviä nykyään hoitavan Uudenmaan elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskuksen tietoon lähettämällä sille jäljennöksen tästä vastauksestani.